

DJKT•

DIVADLO J. K. TYLA V PLZNI

Tři scény
plné emocí

4/2024

DIVADELNÍ REVUE

DJKT

OPERA | ČINOHRA | MUZIKÁL | BALET

Najdete uvnitř

OBSAH

- 4 ČINOHRA
- 12 MUZIKÁL
- 20 BALET
- 25 OPERA
- 32 10 LET NOVÉHO DIVADLA
- 34 VZPOMÍNÁME / AKTUALITY DJKT

KONTAKTY

Ředitelství

Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 049

Odd. prodeje a služeb, předplatné a hromadné objednávky

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 185, 378 038 444
predplatne@djkt.eu

Denní pokladna

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
Po–Pá: 10.00–18.00
tel. +420 378 038 190

vstupenky@djkt.eu

Divadelní pokladna

(hodinu před začátkem představení)
Velké divadlo, Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 128
Nová scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 059
Malá scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 439

Odd. marketingu a propagace

Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 180

DIVADELNÍ REVUE DJKT

vychází 4× ročně
MK ČR E 14075

Vydává: Divadlo Josefa Kajetána Tyla,
příspěvková organizace,
Palackého nám. 2971/30, 301 00 Plzeň – za podpory MK ČR
a Plzeňského kraje
IČ 00078051

Ředitel DJKT: doc. MgA. Martin Otava, Ph.D.

Zřizovatel DJKT: statutární město Plzeň

Odpovědná redaktorka: Bc. Martina Drbušková

Grafické zpracování: Michal Světlík

Foto: Irena Štěrbová, Archiv DJKT, Jan Faulner, Jan Kantor,

Kellyana, Jana Pertáková, Martin Popelář, Martina Root

Sazba: Miroslav Herejk

Tisk: Typos, tiskařské závody, s.r.o.

4/2024 vychází 22. listopadu 2024.

Uzávěrka 2. listopadu 2024.

Změna programu vyhrazena.

Titulní strana: Jana Kubátová, Kamila Šmejkalová (Maškaráda), foto Irena Štěrbová

Protější strana: Nicole Tisotová, Eliška Vocelová (Maškaráda), foto Irena Štěrbová

Zadní strana: Matyáš Darnady, Andrea Mohylová, Eliška Vocelová (Radúz a Mahulena), foto Irena Štěrbová

Vážení divadelní přátelé,
podzim vrcholí, za chvíli je tady prosinec, Vánoce a nový rok. Ten čas tak neúprosně letí a my Vám toho chceme ještě tolik ukázat a tolik zážitků nabídnout. Konec roku bude v našem divadle ve znamení premiér, které Vám snad jako dárek pod stromečkem vykouzlí úsměv na tváři. Polovina listopadu patří baletu a opeře. Ty společně uvedou zpívaný balet *Špalíček* vhodný pro celou rodinu. Čtrnáct dní na to nás čeká nablýskaný muzikál *Klec bláznů*, který Vás zavede do přímořského letoviska Saint-Tropez a jednoho travesty klubu. Představte si, že i já jsem dostal – asi jako dárek k Vánocům – v této báječné hudební komedii roli. A už je tu polovina prosince! To vyrazíme na skvělou společenskou satiru *S barvou ven*, která do Velkého divadla přivede legendární komediální postavu Françoise Pignona. A to stále není vše. Jen pár dní před samotnými svátky si nesmíte nechat ujít večer s *Ariadnou na Naxu* a *Medeou*. Soubory opery a činohry se totiž společně pustily do přenádherné ale náročné disciplíny, do scénických melodramů. A aby byl Váš zážitek ještě silnější, usadí Vás přímo na jevišti. Ještě společenské šaty neodkládejte, milí diváci, během svátků si můžete užít vánoční atmosféru i u nás v divadle, a to návštěvou inscenované *České mše vánoční* Jakuba Jana Ryby. Že na konci roku nic nestíháte? Abychom Vám alespoň trochu ulevili, nachystali jsme pro Vás Vánoční balíčky, které jsou skvělým nevšedním dárkem. Nadělte svým blízkým či přátelům čas ve společnosti *Malého prince*, *Louiskáčka*, *Richarda III.*, Ježíše či dvou největších čarodějek úžasné Zeměplochy Terryho Pratchetta v inscenaci *Maškaráda*. Čas strávený v dobré společnosti je totiž k nezaplacení!

Martin Otava
ředitel DJKT

Milí divadelní přátelé,
přinášíme Vám podrobnou a téměř zaručenou činoherní předpověď počasí pro sezónu 2024/2025. V nejbližších dnech očekáváme proměnlivou oblohu s mnohými povětrnostními změnami, neboť nebe i zemi již ovládají Bábí Zlopočasná a Stařenka Oggová. Nepříznivá okluzní fronta narušuje mezilidské vztahy i stav vesmíru. Nejen v *Králiči noře*. Může způsobit i špatnou úrodu hořčice, což by se nelíbilo řediteli továrny na výrobu této pochutiny – Ludwigu Klinkemu ve *Španělské mušce*. Před Vánoci se ovšem počasí uklidní, nebe vyjasní a na obloze se ukáže duha. Zaměstnanec továrny na kondomy Pignon se sice bude strachovat o své pracovní místo v komedii *S barvou ven*, ale jeho příběh skončí happy-endem. Takové štěstí ovšem nebudou mít některé postavy následujících antických příběhů. Vánočního stromečku se nedočká ani Medea, ani Ariadna, která zůstane uvězněna na Naxu.

Pak však přijde jaro a s ním ideální počasí na svatbu. Třeba na tu *Figarovu*. Bohužel, ne vždy se manželství vydaří, příkladem jsou i osmdesátiletí manželé Dodge a Halie, kteří se potkají v dubnu na Malé scéně ve hře *Pohřbené dítě*.

Tyto jarní přepršky a nevyzpytatelné změny počasí i nálad se ale postupně promění ve stálejší, téměř letní počasí. Ovšem na některých částech území mohou být teploty tak vysoké, že hrozí bouře, tornáda a možná i hurikány. Nejvíce bude v červnu foukat *Na větrné hůrce*, doporučujeme s sebou deštníky, pláštěnky... a především kapesníky.

Ale ničeho se nebojte a přijďte, u nás v divadle je klima pro umělecký zážitek příznivé!

Těšíme se na Vás!

Apolena Veldová
šéfka činohry

Soňa Godarská – laureátka Ceny Thálie 2024

Soňa Godarská – širší nominace za roli Cunegundy (Candide)

CENY THÁLIE

V nominacích 31. ročníku prestižních Cen Thálie figurovalo celkem šest osobností z inscenací DJKT. Svou nominaci letos proměnila Soňa Godarská, a to za svůj mimořádný výkon v roli Manon ve stejnojmenné Massenetově opeře. Zajímavostí je, že jméno této sympatické sopranistky se objevilo i v širších nominacích. Její výkon ve slavné Bernsteinově operetě *Candide* totiž zaujal i porotu kategorie muzikál, opereta a jiné hudebnědramatické žánry. Rozhovor s čerstvou držitelkou této prestižní divadelní ceny najdete na straně 28.

Všem, oceněným i nominovaným, gratulujeme a divákům doporučujeme, aby si nenechali jejich působivé výkony ujít!

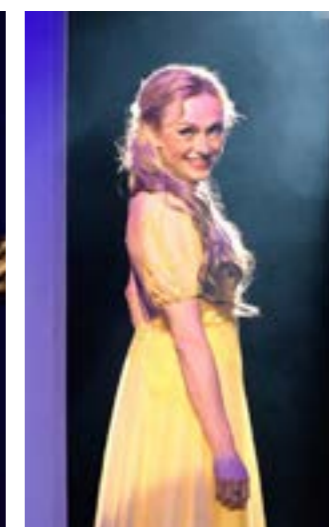
Pavel Režný – nominace za roli Ježíše Nazaretského (Jesus Christ Superstar)

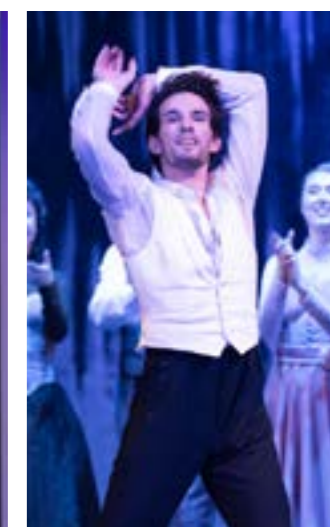
Lukáš Ondruš – širší nominace za roli Roberta (Company)

Hana Holišová – širší nominace za roli Joanne (Company)

Olga Jelínková – širší nominace za roli Julietty (Julietta aneb Snář)

Gaëtan Pires – širší nominace za roli Čajkovského (Čajkovský)

Dvě největší čarodějky Zeměplochy hledají v **MAŠKARÁDĚ** tu pověstnou třetí

Terry Pratchett

Divadelní adaptace **Stephen Briggs**, překlad **Jan Kantůrek**, režie **Adam Doležal**, dramaturgie **Klára Špičková**, scéna **Michal Syrový**, kostýmy **Agnieszka Pátá Oldak**
Premiéra 26. října 2024 na Nové scéně

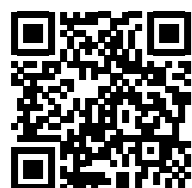
„Jsem úplný nepratchettovec, ale v divadle jsem se v sobotu bavila vážně skvěle! A už jsem si koupila e-knihu, abych vše přečetla a porovnala. Takže určitě půjdu do divadla ještě jednou.“

z reakcí diváků na facebooku

Kamila Šmejkalová, Jana Kubátová

Poslechněte si podcast s Kamilou Šmejkalovou

Pratchettovci zbystřete! Na Novou scénu dorazila divadelní adaptace jednoho z příběhů fantasy série *Úžasné Zeměplochy – Maškaráda*. Autora slavné ságy asi netřeba představovat, je jím britský spisovatel, fantasy mág sir Terry Pratchett, který má na svém kontě více než 100 milionů prodaných knih. Pratchett ve svých knihách často originálně přetváří a paroduje i klasická díla, v případě *Maškarády* si neromanticky utahuje z legendárního příběhu *Fantoma Opery*, přitom mu v takřka detektivní zápletce vzdává hold. Přijďte se podívat, jak se naše známé jeviště proměnilo v Ankh-Morkporskou operu ovládanou tajemným fantomem.

Josef Nechutný

Eliška Vocelová

Vladimír Pokorný, Petr Urban

Jaroslav Matějka, Eliška Vocelová

Michal Štěrba, Jan Malér

Úchvatné melodramy **ARIADNA NA NAXU** a **MEDEA** uvedeme pouze jednou

Jiří Antonín Benda

Překlad a úprava Ariadny na Naxu **Věra Šustíková**, překlad Medei **Zdeněk Cupák**,
hudební nastudování a dirigent **Jiří Petrdlík**, režie **Apolena Veldová**, hudební režie **Věra Šustíková**
Uvádíme pouze 20. prosince 2024 na jevišti Velkého divadla

Těsně před letošními Vánoci můžete zhlédnout exkluzivní uvedení dvou melodramů Jiřího Antonína Bendy, českého klasika scénického melodramu. Ten navázal na myšlenku Jeana Jacquesa Rousseaua vytvořit jevištní dílo v národním jazyce, kde se mluvené slovo a instrumentální hudba budou střídavě podílet na vytvoření dramatického celku. Jeho *Ariadnu na Naxu* a *Medeu* uvedeme pouze jednou, a to na jevišti Velkého divadla, na kterém budou sedět i diváci. Je to další z netradiční spolupráce souborů činohry a opery, proto jsme jejich šéfům položili jednu otázku.

Hrají **Monika Švábová**,
Apolena Veldová, **Jan Malěř**,
Kamila Šmejkalová a **Matyáš Greif**

Apolena Veldová při uvedení Médey v roce 2022

Formě melodramu se oba věnujete dlouhodobě. Čím vám navždy učarovala a čím může být podle vás zajímavá pro naše diváky právě dnes?

Apolena Veldová: Melodramy jsou pro mě krásnou hereckou příležitostí v komplikovaném žánru. Hledání adekvátních hereckých prostředků je výzvou pro každého umělce, který vyznává krásu slova i krásu hudby. Obě složky se propojují, a proto má divák dvojnásobný zážitek. A právě vzájemné obohacování je důležitým faktorem našich životů, což platí i v umění. A v melodramu zvláště.

Jiří Petrdlík: Je to právě specifickou provázaností textu a hudby, která je naprosto jiná než třeba u opery. Ať se již jedná o duodrama, kdy se text s hudbou víceméně střídá, jako např. v dílech J. A. Bendy, nebo romantický melodram, kdy text a hudba plynou paralelně, či o techniky 20. a 21. století, např. voiceband, sprechgesang nebo třeba i rap. Je to zkrátka ohromně pestrý svět, kdy hudba a text jsou nebo by měly být ve vzájemně velmi vyváženém a provázaném vztahu, a to jak v rovině tvůrčí, tak i interpretační.

Zdeněk Janál

Komedie **S BARVOU VEN** přivede do Plzně legendárního François Pignona

Francis Veber

Dramatizace původního scénáře **Francis Veber**, překlad **Anežka Svobodová**, režie **Adam Doležal**,
dramaturgie **Zdeněk Janál**, scéna **Lukáš Kuchinka**, kostýmy **Agnieszka Pátá Oldak**, hudba **Petr Zeman**
Premiéra 14. prosince 2024 ve Velkém divadle

Moderní společenská satira o tom, jak se z neviditelného člověka může rázem stát společenská hvězda. Titul *S barvou ven* aneb *Kondomedie* je možná více než běžnou komedií spíše moderní satirou či společenskou hrou o současných etických otázkách v pracovním prostředí, proměně mezilidských vztahů a (ne)korektnosti naší doby. Velmi chytrou a vtípnou formou vyzdvihuje lidské předsudky a skrze vypointované dialogy ukazuje, jak snadno se díky promyšlené strategii může z téměř neviditelného člověka stát velká osobnost. A to právě když zmíněných předsudků a zdánlivého tabu dotyčný využije ve svůj prospěch.

Když si přečtete jméno autora Francis Veber, jistě se Vám vybaví jeho legendární komedie *Blbec k večeři*. A spolu s ní komediální postava – popleta a tak trochu blb François Pignon. Tento podivín se objevuje i v dalších jeho titulech – a nejinak tomu je v případě naší hry *S barvou ven*, kterou můžete znát také z filmového zpracování s názvem *KONdoMEDIE* v autorově režii (2001). Pignon je zde tentokrát tichým, ušlápnutým účetním ve firmě na prezervativy. A je opět smolař. Manželka se s ním rozvedla, syn s ním nemluví. A nyní se dozví, že má být vyhozen z práce! Obhájí svoji pozici díky své lišácké hře v sebeobraně? A co skrze ni změní ve svém okolí a sám v sobě? To se nechte překvapit.

Zdeněk Janál

Michal Štěrba: „Rozhodně nejsem ten pravý, který by mému herectví mohl cokoliv radit.“

Hercule Poirot v Go Back for Murder (2023)

Ludwig Klinke ve Španělské mušce (2021)

Vladimir Putin v Příliš drahém jedu (2023)

V nové inscenaci S barvou ven budeš hrát legendární postavu Françoise Pignona. Znal jsi tuto postavu předtím, než jsi do ní byl obsazen?

Přibližně před dvaceti lety jsem viděl francouzský film Blbec k večeři s dojemným, milým a politováníhodným Pignonem v podání Jacquese Villereta. Vybavuju si hlavně, že jsem měl chuť toho jelimánka společně s dvěma dalšími protagonisty, kteří ho pozvali na večeři, začít taky šikanovat.

Jak se na práci právě na této komedii či společenské hře těšíš? Je to těšení jiné než jindy?

Hele, všiml sis, jak hodně podobné ke slovu „těšení“ je slovo „děšení“? Takže obojí teď zažívám...

Má herec jiný přístup k postavě, kterou má divák již v nějakém obecném povědomí? Což tě ostatně v poslední době potkalo vícekrát, můžeme zmínit Strýce Pepina z Postřížin, Putina z inscenace Příliš drahý jed nebo Hercula Poirota z detektivky Go Back for Murder...

Je to samozřejmě disciplína, ve které nejenže nejde vyhrát, ale nedá se uhrát ani plichta. Zvláště u pánů Hanzlíka u Pepina a už vůbec ne u Davida Sucheta. A dovol mi malou

edukační vsuvku: Marek Mikulášek vám všem vzkazuje, aby v tom bylo jednou pro vždy jasno, že správná výslovnost jména tohoto barda je „Sušej“.

A právě zmíněný Marek mně během zkoušení jako dlouholetý zapálený člen Společnosti Agathy Christie dost pomáhal. Vědomky radou a postřehy, a hlavně nevědomky, když ho dodnes při reprízách po očku sleduju – když mu ztvrdnou rysy a povyjede obočí, tak okamžitě pochopím, že jsem zaintonoval naprosto nepoirotovsky nebo se pohnul naprosto nekorektně. Příště si na to dám pozor a například poodstoupím jako Poirot od té dámy zpět o tři centimetry a Mára si viditelně oddechne.

No a u Pepina jsem poznal, že to se mnou jakžtakž jde, když jsem na mojí milované kolegyni Janě Ondruškové hrající Maryšku zaznamenal z jejích grimas známky fyzické bolesti uší z mého – Pepinova – řvaní. Občas jsem si při našich hrabalovských dialozích všiml, že tak, jak se člověk snaží mžourat očima, když mu do nich prudce zasvítí světlo, tak Janička se jakoby svými ušními boltci snaží „mžourat“ ouškama...

Která ze zmíněných postav tě nejvíce bavila? A bylo něco, co tě při jejich zkoušení nebo až při reprízách zaskočilo?

Zaskočilo mě, že diváci vůbec neměli rádi moji postavu Putina v inscenaci Příliš drahý jed. Vůbec nechápu, kde jsem udělal chybu, že kdykoliv jsem se jako Putin objevil na jevišti, tak diváci úplně zchladli.

Asi největším hitem tvého repertoáru je ovšem Kamil Champsboisy v Broukovi v hlavě. Je největším hitem i u tebe samotného? Ze sledování tvého výkonu je patrné, že si ho užíváš a nebojíš se ani improvizálního rozehrávání.

Tak úplně popravdě, tohle představení a Kamila si nejde neuzít, je to role opravdu za odměnu. A co se týká tvého obvinění, že jsem schopen improvizace... u mě jde většinou o cizelérsky zvládnuté zamaskování neschopnosti naučit se text a zapamatovat si, kde mám stát. No a když máš to štěstí jako já a hraješ fakt se skvělými herci, tak můžeš říkat něco úplně jiného, než je v textu, a oni jsou opravdu natolik dobří, že na to zareagují tak, že se skoro nepozná, že nic neumím.

Před navrácením komedie Španělská muška na repertoár jsi na svém facebookovém profilu zavzpomínal, co ti před lety při zkoušce řekl tvůj herecký kolega Marek Mikulášek: „Koukat na to, jak to hraješ, je jako vidět autonehodu... víš, že to je strašný, ale nemůžeš se na to přestat dívat.“ A doplnil jsi: „Musím zkonstatovat, že z autonehody jsem to dovedl ke srážce dvou vlaků

s boeingem.“ Jak si podle toho můžeme tvůj výkon v postavě Ludwiga Klinkeho představit, mohl bys to přiblížit i jinými slovy?

Ale já vás před návštěvou inscenací, ve kterých hraju, varoval a teď se nedivte, že vám krvácejí oči!

Myslím, že hodně podobné to může být zážitku, kdy vám jako dětem rodiče říkali: „Když na ulici někdo svařuje kolejnice, nesmíš se na to dívat, bolela by tě očička a můžeš dostat zánět spojivek,“

no a vy jste stejně neposlechli... Ale já vás před návštěvou inscenací, ve kterých hraju, varoval a teď se nedivte, že vám krvácejí oči! Teď mě ale napadá, nechtěl on mě ten Mikulášek vlastně bohapustě urazit? Já tehdy myslel, že mě chválí... Asi ho budu muset vyhodit ze své šatny, chytá moje manýry a začíná bejt ke mně skoro tak drzej, jako jsem k sobě já...

Zřejmě tě má divák spojeného především s komediálním žánrem, plně energie a expresivnosti se zjevně nebojíš. Je i tobě bližší nebo je ti někdy líto, že nehraješ více vážnějších postav?

Tak z mých odpovědí na tvoje otázky je snad jasně patrné, že jsem založením spíš tragéd, ne? A pokud jde o to rozplakat hereckým výkonem abonenta, těžko bys v Evropě hledal člověka povolanejšího.

Kam bys chtěl, aby se tvé herectví vyvíjelo do budoucna, co by tě mělo podle tebe na jevišti potkat?

Mému herectví bych především do budoucna popřál, ať si jde dál svojí vlastní cestou, kterou já nejsem s to ani v nejmenším ovlivnit. Jsem v tomto ohledu velmi liberální a rozhodně nejsem ten pravý, který by mému herectví mohl cokoliv radit. Máme takovou dohodu, že mu nepolezu zbytečně do cesty a na jevišti už tuplem ne.

Děkuji za rozhovor.

Zdeněk Janál

PODCASTOVÁ HRA SAMÝ VŘESK A TŘESK

Činoherní a operní soubory spojily své síly v Roce české hudby 2024 i mimo divadelní jeviště. Tentokrát v podcastovém prostoru – pro náš kanál Podtext právě vzniká audio-inscenace hry *Samý vřesk a třesk*, kterou přímo na naši objednávku napsala dramatička Alena Zemančíková. Svůj text pojednala jako rozhlasovou reportážní sonátu o třech větvích s předehrou a dohrou. Zabývá se v něm Smetanovým dospíváním v Plzni, manželskými peripetiemi, kariéerními úspěchy i neúspěchy, cestou do Švédska, společnou tvorbou s Eliškou Krásnohorskou i závěrem skladatelova života. Podcast v režii Libora Stacha s Markem Mikuláškem, Janou Ondruškovou a Apolenou Veldovou v hlavních rolích pro Vás chystáme na konec roku pod stromeček jako vánoční dárek. K poslechu bude do konce sezóny na webu divadla a Spotify.

RADÚZ A MAHULENA V BRNĚNSKÉM MAHENOVĚ DIVADLE

Soubor činohry si při svém hostování ve středu 30. října v Mahenově divadle, tedy na jedné ze scén Národního divadla Brno, vysloužil u diváků představení inscenace Julia Zeyera s hudbou Josefa Suka *Radúz a Mahulena* velmi vřelé přijetí. Plzeňský operní orchestr jako vždy vedl šéf opery Jiří Petrdlík. Jen o den později ve čtvrtek 31. října se v plzeňském Velkém divadle pak na oplátku představil soubor činohry Národního divadla Brno s inscenací Shakespearova *Večera tříkrálového*. Obě navzájem vyměněné inscenace režíroval Štěpán Pácl, o scénografii se postaral Dragan Stojčevski a o kostýmy Linda Boráros.

MARTIN STRÁNSKÝ VE DVORANĚ SLÁVY PLZEŇSKÉHO KRAJE

Herec Martin Stránský bude 19. listopadu v Měšťanské besedě na Galavečeru Plzeňského kraje vyznamenán hejtmanem a uveden do Dvorany slávy Plzeňského kraje. Toto ocenění je každoročně udělováno známým osobnostem za jejich dosavadní práci a mimořádnou reprezentaci Plzeňského kraje. Martin Stránský se tak letos zařadí ke svým hereckým kolegům, kteří tuto cenu získali dříve, k Zoře Kostkové, Antonínu Procházkovi, Pavlu Pavlovskému, Blance Bohdanové, Monice Švábové a Janě Kubátové. A my mu ze srdce blahopřejeme!

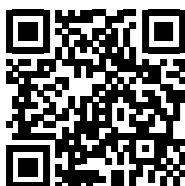
Literární kavárna

LITERÁRNÍ KAVÁRNA NA NÁPLAVCE NA RADBUZE

V pondělí 23. září soutěž Literární kavárna vykročila se svým čtením mimo budovu divadla – za příjemného podzimního počasí na náplavku na Radbuze, kde se o kulturní program stará K světu. z.s. Na akci s názvem *Go and write* jsme se ohlédli za posledními pěti ročníky soutěže a herci Jana Ondrušková, Kamila Šmejkalová a Marek Mikulášek zde přečetli šest výjimečných textů, které byly oceněny zároveň jak cenou poroty, tak cenou čtenářů. Jejich autory byli Izabela Straková, Dalibor Boubín, Anna Wolfová, Kristýna Petišková, David Seltenreich a Klára Vučičová. Četbu svým koncertem doplnil herec Matyáš Darnady.

Podcast s Martinem Stránským si poslechněte zde

Andrea Mohylová ve filmu

Andreo, máš za sebou první filmový úspěch se svou rolí ve snímku *Bod obnovy*. Jak náročné byly přípravy projektu a samotné natáčení?

Je to pro mě už trochu minulost, točili jsme v roce 2021. Ale vlastně nezapomenutelný zážitek. Náročné to bylo moc. Byla to moje první filmová role, z 32 natáčecích dnů jsem měla asi 29, o natáčení filmu jsem do té doby nic moc nevěděla. Sem tam sice natočíte nějakou epizodní roli, ale na natáčení se s vámi nikdo moc nemaže, u *Bodu obnovy* to bylo jinak. Ale hlavně, byla jsem čerstvou maminkou... Takže další obrovská neznámá a zodpovědnost. Ale zvládla jsem to a mám z toho velikou radost. Až *Bod* moje malá jednou uvidí, budu mít co vyprávět a bude to hodně o skvělých lidech, které jsem na té cestě potkala.

Jaké ohlasy jsi obdržela po premiéře?

Krásné... jako po každé premiéře, až nad ránem se říkají pravdy, ale já fakt slyšela jen pochvaly. Nemyslím tím na sebe, ale na celek, na to, co jsme s celým týmem dokázali, a že ta cesta byla TĚŽKÁ!!! Plnily se sny velkých kluků a splnil se i můj sen. Jsou skvělí. A mně doteď chodí zprávy z různých koutů světa, od lidí, co film viděli a líbil se jim, a to je nejvíc.

Bod obnovy byl uveden i v Londýně. Kde a při jaké příležitosti? A jak sis tuto návštěvu užila?

Byli jsme pozváni Českým centrem na festival Made in Prague, na slavnostní projekci našeho sci-fi do BFI IMAX kina. No to vám bylo! To kino je obrovské a film tam vypadal skutečně světově. Režisér Robert Hloz ho pro tak velké plátno dělal, stál si za všemi detaily a vyplatilo se to. V Českém centru byli všichni moc milí. A debata s krajany žijícími v Londýně byla vtipná, mluvili jsme česky a mně tam bylo moc dobře.

Jaké další příležitosti ti tato role přinesla? Šla jsi pak na více castingů nebo nějaké role přišly samy? Jaké?

Než film spatřil světlo světa, trvalo to přes rok, hodně se pracovalo na postprodukcii, takže se čekalo, jak to dopadne. Čekalo se i u mě s nabídkami. Až se film vypustil, čekalo se dál. A čekalo a čekalo a... a pak to přišlo. Mirka Hyžíková mě pozvala na casting a vyšel z toho moc pěkný projekt pro Českou televizi, který začneme natáčet teď v listopadu. Začala jsem pracovat s hereckou agentkou Petrou Svarinskou a přišlo natáčení minisérie *Moloch* (režie Lukáš Hanulák) s Miroslavem Donutilem a Janem Révaiem

v hlavních rolích. Už jsem viděla ukázkou a vypadá to skvěle! Pak natáčení s Lenkou Wimmerovou a seriál *Oktopus 2* pro ČT. Jako jde to.

Věnuješ se také reklamám nebo focení, otevřel se ti i tento svět?
Natočila jsem reklamu pro Direct, Český rozhlas Radiožurnál a kdysi ještě cosí. Jinak se tomu nevěnuji. Záleží, kdo a s čím vás osloví. A co má pro mě smysl i finanční.

ČSFD o tobě píše, že se věnuješ boxu a lezení na stěně. Mohou ti tyto aktivity nějak pomáhat v herecké profesi?

To jsou strašně staré informace. Ale můj partner je lezec – dělá výškové práce, tak mě to trochu provází. I naši malou. Box jsem strašně dlouho nedělala, ani už asi nebudu. Ale nedávno jsem byla na kurzu boje před kamerou s kaskadéry. A opět mě čeká průprava se zbraní na střelnici a věci, co k tomu patří, jako je prohledávání prostoru se zbraní, zneškodnění pachatele atd. Přípravy jsou na herecké profesi jedna z nejlepších věcí a pak taky prostředí, kam všude se při natáčení dostanete. Musím říct, že je mi hezky na světě.

Děkuji za rozhovor.

Zdeněk Janál

Nesmrtelný DRACULA okouznil další diváky i umělce

Karel Svoboda / Zdeněk Borovec / Richard Hes

Režie Lumír Olšovský, hudební nastudování Kryštof Marek, choreografie Ivana Hannichová,
scéna Dave Benson, kostýmy Kateřina Prošková
Premiéra 7. září 2024 na Nové scéně

Natálie Dvořáková

Martin Holec, Jozef Hruškoci

Vsobotu 7. září 2024 se do rozmanitého repertoáru muzikálového souboru zařadilo i legendární dílo autorů Karla Svobody, Zdeňka Borovce a Richarda Hese *Dracula*. Divadlo J. K. Tyla se tak stalo prvním českým mimopražským divadlem, kde tento legendární muzikál mohou diváci vidět. Romantický příběh uhrančivého transylvánského knížete zasaženého kletbou nesmrtnosti režijně nastudoval Lumír Olšovský, který připravil novou inscenaci bez kopírování předešlých nastudování, zároveň ale zůstal věrný předloze. Že do Plzně dorazilo mimořádné dílo, dokazuje i rekordní divácký zájem nejen o první open-air uvedení, ale také o premiéru a další reprízy na Nové scéně. *Dracula* přitahuje nejen diváky, ale i umělce. Proto jsme se jich zeptali, kterou část muzikálu *Dracula* mají nejraději.

Muzikál

Jozef Hruškoci | Dracula

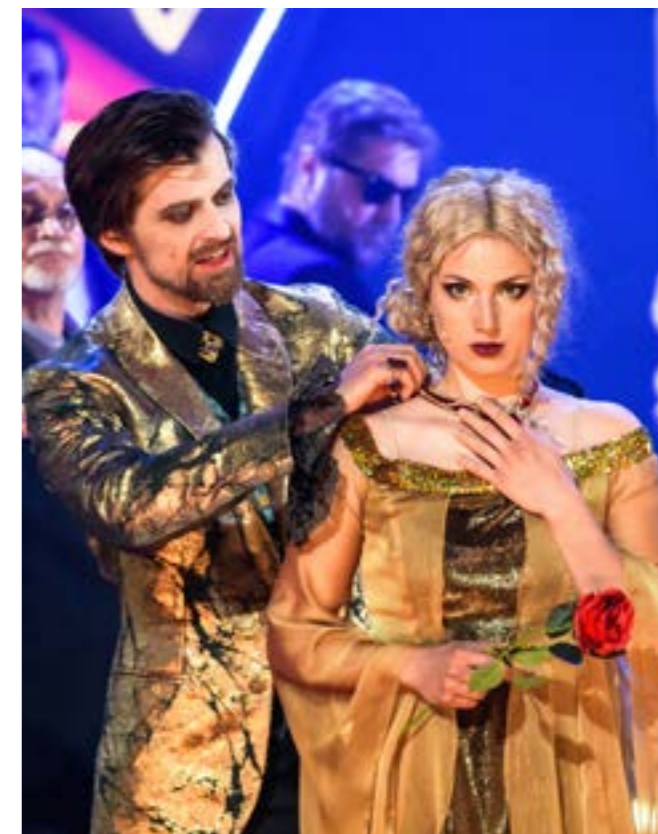
Můj nejoblíbenější moment začíná s prvními tóny přede hry. A trvá dlouho, až do závěrečného potlesku. Vybrat jen jediné místo je strašně těžké, nejspíš bych ale vybral chvíli, kdy Dracula objeví svoji nesmrtnost.

Martin Holec | Šašek/Sluha/Profesor

Jsou momenty, které mám rád, protože nabízejí prostor pro legraci – taková je například píseň Draculy a profesora Dehybernace. A pak jsou momenty, které mám rád, protože jsou emočně silné, ač smutné – to je například duet Šašek a Adriana.

Lucie Pragerová | Adriana/Sandra

To je hrozně těžká otázka, která se navíc postupem času mění. Vybrala bych nejspíš přede hru a finále představení. Pokaždé, když zpíváme text „Co zůstává, je tvé já...“, mám slzy v očích. Dracula je pro mě srdeční záležitost.

Jozef Hruškoci, Lucie Pragerová

Charlotte Režná | Lorraine

Nejsilnějším momentem je pro mě píseň Jsi můj pán. Začíná slovy „Jak vzácný dar mi byl dán...“. Při jejich vyslovení si vždycky uvědomím to obrovské pozhnání, kolik darů kolem sebe mám. Že zrovna já můžu ráno vstát, dělat práci, kterou miluji, a navíc teď a tady zpívat lidem jednu z nejkoničtějších písní českého muzikálu. Celá ta situace je pro mě nádherná a dojíká mě. Děkuji za to.

Natálie Dvořáková | Lorraine

Pro mě je nejsilnějším momentem hudební číslo Dokonáno, kdy se na scéně setkají Lorraine, Dracula a Steven a dochází ke střetu jejich názorů – pro mou postavu především ke změní všech možných emocí. Je to pro mě obrovská výzva, ale neskutečně mě baví ta rozmanitost pocitů, ať už negativních, nebo pozitivních, které můžu v tak krátké chvíli prožívat.

Pavel Režný | dirigent

Nejraději mám konec první půlky – scénu Hon na zlo. Miluju pohled od dirigentského pultíku na jeviště, kde přímo přede mnou klečí Martin Holec s výhružně nataženým křížem před sebou a za ním se v šálách nejprve objevují obrysy obličejů krvínek a posléze po nich krvinky lezou a pod nimi probíhá bojovná choreografie „lidu z podhradí“. Pro tenhle zážitek by ale museli diváci za mnou do orchestřiště.

Charlotte Režná

Jsme to, co jsme! Vítá vás travesty klub **KLEC BLÁZNŮ!**

Jerry Herman / Harvey Fierstein

Český text **Pavel Bár** a **Eduard Krečmar**, režie **Vilém Dubnička**, hudební nastudování **Dalibor Bárta**, choreografie **Ivana Hannichová**, scéna **Dave Benson**, kostýmy **Roman Šolc**
Premiéra 30. listopadu 2024 na Nové scéně

Martin Písařík, Lumír Olšovský

Muzikál

Vůbec poprvé míří na plzeňské jeviště *Klec bláznů* (*La Cage aux Folles*), jeden z nezávadnějších klasických muzikálů posledního půlstoletí. Jeho předlohou se stala úspěšná činoherní komedie francouzského dramatika Jeana Poireta z roku 1973 – právě ji shodou okolností aktuálně uvádí pražské Švandovo divadlo. Velký divácký ohlas Poiretovy hry vedl v roce 1978 k jejímu zfilmování ve francouzsko-italské koprodukci v režii Édouarda Molinara a s hudbou Ennia Morriconeho. Snímek si získal celosvětový ohlas, ve Spojených státech se stal jedním z tehdy nejúspěšnějších zahraničních filmů. Není proto divu, že na začátku 80. let minulého století inspiroval i vznik broadwayského muzikálu, za nímž stála trojice mužů – skladatel a textař Jerry Herman, libretista Harvey Fierstein a režisér Arthur Laurents, známý především díky svému libretu k *West Side Story*. Zatímco pro herce a začínajícího dramatika Fiersteina se jednalo o muzikálový debut, Jerry Herman patřil mezi broadwayské matadory. Největší slávu mu přinesla jeho legendární *Hello, Dolly!* z poloviny 60. let, ohlas ale zaznamenaly i jeho u nás nepřilíh známé tituly jako *Mame* nebo *Mack & Mabel*.

Stejně jako původní hra a film se i muzikál *Klec bláznů* odehrává v atraktivním prostředí travesty klubu ve francouzském přímořském letovisku Saint-Tropez, provozovaného Georgesem a jeho partnerem Albínem, jenž je pod pseudonymem Zaza také hlavní hvězdou podniku. Běžné dny dvou mužů, kteří spolu dvacet let v dobrém i ve zlém žijí, pracují a vychovávají Georgesova syna Jean-Michela, však naruší nečekaná komplikace. Mladý Jean-Michel totiž pozve domů na večeři nejen svoji novou lásku Annu, ale i její matku a otce – bigotního konzervativního politika a nesmiřitelného odpůrce gayů Edouarda Dindona. Celá návštěva se brzy začne vyvíjet úplně jinak, než si všichni původně představovali, což s sebou pochopitelně přináší spoustu rozmanitých zábavných situací. Muzikálové libreto se od původní činoherní verze částečně liší, je však obohaceno o Hermanovy písně, evokující atmosféru městečka na

francouzské Riviéře a emotivně reflektující stěžejní situace příběhu. Světová premiéra *Klece bláznů* se uskutečnila 21. srpna 1983 v broadwayském divadle Palace. I přes počáteční obavy z reakce publika – v centru děje byl totiž vůbec poprvé na Broadwayi milostný vztah dvou mužů – její diváci přijali s nadšením. Během čtyřletého uvádění se dočkal 1 761 představení, získal šest prestižních divadelních Cen Tony včetně ocenění za nejlepší muzikál, nejlepší hudbu a nejlepší libreto. Tři roky po broadwayské premiéře zamířil také na londýnský West End a posléze do divadel v různých koutech světa.

České divadelní publikum se s *Klecí bláznů* poprvé seznámilo až v roce 1998, kdy měla svoji premiéru v Hudebním divadle Karlín s Ladislavem Županičem v roli Albína, jenž za svůj mimořádný výkon získal Cenu Thálie, a Pavlem Soukupem jako jeho partnerem Georgesem. Kromě nich v inscenaci hráli například Radoslav Brzobohatý, Michaela Dolinová nebo tehdy pětadvacetiletý Lumír Olšovský. Právě on v naší nové inscenaci pod vedením režiséra Viléma Dubničky ztvární Albína, Georgesem hostující Martin Písařík. Vedle nich se diváci mohou těšit na Jaromíra Dulavu nebo Martina Stránského v roli senátora Dindona, na Venuši Zaoralovou Dvořákovou jako jeho manželku Marii, Stanislavu Topinkovou Fořtovou v roli majitelky luxusní restaurace Jacqueline, Ondřeje Baumrukra jako sluhu Jacoba a dokonce i na ředitele DJKT Martina Otavu jako inspicienta Francise. V rolích travesty umělkyně nočního klubu *Klec bláznů* vystoupí hvězdy muzikálového souboru Pavel Klimenda, Pavel Režný, Dušan Kraus a Roman Krebs, doplnění o několik tanečníků. Podívanou umocní choreografie Ivany Hannichové, bohaté a pestré kostýmy Romana Šolce i scéna Davea Bensona, v níž na jevišti diváci uvidí i orchestr pod vedením dirigenta Dalibora Bárty nebo Pavla Kantořika. Přijďte navštívit *Klec bláznů* – skvěle se pobavíte a zároveň poznáte místo, kde každý může nejen snít, ale skutečně se stát tím, kým se ve svém nitru cítí být!

Pavel Bár

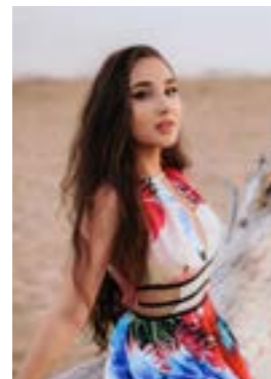
SIX – Plzeň čeká divoký souboj tudorovských královen!

Toby Marlow / Lucy Moss

Český text **Lumír Olšovský, Pavel Bár**, režie a choreografie **Daniela Špinar**, hudební nastudování **Vojtěch Adamčík**, scéna **Marek Cpin**, kostýmy **Linda Boráros**
Česká premiéra 1. února 2025 ve Velkém divadle

Natálie Dvořáková

Natálie Grossová

Soňa Hanzlíčková

Andrea Holá

Kateřina Chrenková

Ivana Korolová

Kristýna Málková

Plzeňskému souboru muzikálu DJKT se jako jednomu z prvních divadel na evropském kontinentu podařilo získat licenci na uvedení aktuálního celosvětového megahitu *Six*. Dnes tolik úspěšné dílo vytvořila na přelomu let 2016 a 2017 dvojice tehdejších studentů univerzity v Cambridge Toby Marlow a Lucy Moss pro uvedení ve studentské části programu největšího uměleckého festivalu na světě Edinburgh Fringe. Na konci léta roku 2017 ho na něm prezentovali jejich kolegové z řad studentů cambridgeské univerzity. Námětem se tvůrcům staly životní osudy šesti manželek anglického krále Jindřicha VIII., které se rozhodli převyprávět zcela novým pohledem a s pomocí současných vyjadřovacích prostředků. Ačkoliv tedy muzikál *Six* v naprosté většině vychází z reálných faktů, autoři je zpracovali s velkou invencí a uměleckou licencí, čímž ho významně přiblížili současným (nejen) mladým divákům. Na legendární anglické královny totiž nahlížejí jako na popové superstar dnešní doby, které se divákům svěřují se svými životními úděly, a to včetně nejrůznějších pikantností a smutných i veselých detailů ze svého soukromí. Soupeří tak mezi sebou, která kvůli jejich společnému manželovi a jeho poněkud pochybným

Muzikál

Michaela Nosková

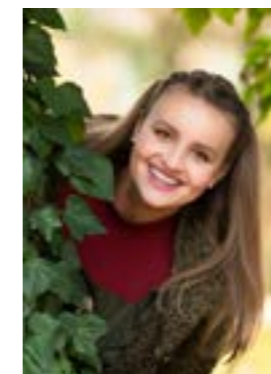
Lucie Pragerová

Felicita Victoria Prokešová

Vendula Příhodová

Charlotte Režná

Eva Staškovičová

Leona Černá Stříbrná

mravním zásadám trpěla nejvíce. Hudební stránku pro změnu inspirovaly královny hudebního nebe posledních desetiletí, například Janu Seymourovou zpěvačky Adele, Sia a Celine Dion, Kateřinu Howardovou pro změnu Britney Spears nebo Ariana Grande. Díky velkému ohlasu diváků na edinburském festivalu se inscenace muzikálu *Six* následně objevila přímo v Cambridge, kde si jí povšimnul producent Kenny Wax. Zaujala ho natolik, že se rozhodl vytvořit jeho novou produkci pro londýnský West End, uvedenou nejprve na samém konci roku 2017 v rámci několika představení v malém divadle Arts, poté na krátkém zájezdovém turné, jež v lednu 2019 následovala oficiální premiéra na West Endu. Posléze se tato inscenace dočkala přenesení do větších divadel Lyric a Vaudeville, kde se hraje dodnes. Opakovaně ji přerušila pandemie covid-19 stejně jako broadwayskou inscenaci, uváděnou od února 2020 a ověřenou dvěma prestižními Cenami Tony. Dosud se muzikál *Six* dočkal zájezdového turné na několika kontinentech, nastudování v kanadském Torontu, australském Sydney nebo jihokorejském Soulu. V září loňského roku vznikla na scéně varšavského Teatr Syrena vůbec první tzv. „non-replica“, tedy inscenace nekopírující původní londýnskou premiérovou verzi, v říjnu ji pak následovalo budapeštské divadlo Madách. Plzeň se tak stává jednou ze světových metropolí, která tento muzikál spatří, a Divadlo J. K. Tyla teprve třetím divadlem na světě, jež dostalo svolení muzikál nastudovat ve vlastní inscenační podobě. O její výjimečnost se postará úspěšná režisérka a někdejší

šéfka Činohry Národního divadla v Praze Daniela Špinar, která za spolupráce Pavla Klimendy vytvořila i choreografie. Scénu navrhl renomovaný a oceňovaný scénograf Marek Cpin, v Plzni známý díky své výpravě k muzikálu *My Fair Lady*, kostýmy pak výtvarnice Linda Boráros, hudební nastudování má na starost Vojtěch Adamčík. S českými texty Lumíra Olšovského a Pavla Bára se v burácivé osmdesátiminutové koncertní bitvě představí vždy šestice prvotřídních interpretek a čtyřčlenná, čistě ženská kapela. V rolích anglických královen s mikrofony v ruce se budou kombinovaně střídát členky plzeňského souboru s dámskými hosty z řad předních českých muzikálových zpěvaček. Chytlavé melodie a důvtipné texty, jež nadchly fanoušky po celém světě, tak zaručeně rozpálí diváky plzeňského Velkého divadla, kam se díky menším technickým nárokům souvisejícím s malým obsazením tohoto titulu může soubor muzikálu po několikaleté přestávce opět navrátit. Moderní, energické a provokativní dílo, které nasbíralo desítky nejrůznějších ocenění po celém světě, kde jej dosud vidělo přes tři a půl milionu diváků, boří žánrové hranice a bezpochyby zaujme především publikum z řad mladé a střední generace. Pestrý a bujarý večerek kombinující muzikál, popový koncert a historická fakta si prostě nemůžete nechat ujít. A pozor, muzikál *Six* aktuálně uvádíme pouze na limitovaný počet představení! Začínáme 1. února rovnou dvojitou premiérou od 16.00 a 19.30, vstupenky na premiéry budou ke koupi od 13. ledna 2025.

Pavel Bár

KOZÍ VÁLKA MÍŘÍ K DERNIÉŘE

Po dvouletém uvádění a bezmála čtyřech desítkách repríz se v prosinci rozloučíme s původním českým muzikálem *Kozí válka* vytvořeným Daliborem Bártou a Václavem Bártou st. přímo pro plzeňské divadlo. Vzpomínky a emoce z něj však uchovává kompletní audionahrávka jeho písní, která loni vyšla na CD a je stále v prodeji na obvyklých místech našeho divadla.

INTRO '24 MINI ZNÁ SVÉHO VÍTĚZE

Čtvrtý ročník soutěžního projektu pro autory nových, původních, dosud neuvedených muzikálů, se tentokrát zaměřil na komorní díla pro maximálně pět herců a maximálně pětičlennou kapelu. Mezi přihlášenými díly členy poroty nejvíce oslovilo dílo *O děvčátku, kterému něco chybělo* autorů Jana Kaňky a Tomáše Javorského – z jejich tvůrčí dílny shodou okolností pochází i muzikál *Kouzelné hodinky doktora Kronera*, který zvítězil v prvním ročníku projektu INTRO. Vítězný titul nastudují členové souboru muzikálu DJKT a za doprovodu orchestru ho představí na Malé scéně DJKT v únoru 2025.

NETRADIČNÍ ZÁŽITKY PRO KLUB MUZIKÁLU DJKT

I letošní půlrok nabízí majitelům karty Klubu muzikálu DJKT kromě možnosti přednostního nákupu vstupenek několik netradičních akcí – od začátku sezóny mohli navštívit „oprašovací“ zkoušku muzikálu *Dracula*, prohlédnout si jeho zákulisí i se speciální projíždkou v upíří rakvi či sledovat vznik inscenace *Klec bláznů* od zahajovací zkoušky přes tzv. „sedačku“ s orchestrem až po neveřejnou generálku. Nabídka akcí obsahovala i kruhový trénink s Pavlem Režným nebo poslední večeri s představiteli *Jidáše* z muzikálu *Jesus Christ Superstar*. Více informací o členství v Klubu muzikálu naleznete na webu DJKT.

Muzikál

ČEKÁ NÁS NABLÝSKANÝ VEČER VE SPOLEČNOSTI MUZIKÁLU DJKT

Na sobotu 11. ledna připravujeme jedinečnou akci ve stylu muzikálu *Klec bláznů*. V prostorách Papírny Plzeň se odehraje netradiční módní přehlídka, během níž slavné dámské kostýmy z našich muzikálů předvedou pánové z našeho souboru. Zazní také několik známých ženských árií v nezvyklém podání a mimořádným hostem bude šest královen, manželek Jindřicha VIII. Přijďte si užít příjemný, nevšední a zábavný večer s našimi muzikálovými hvězdami. Vstupenky budou v prodeji od 25. listopadu.

KUPTE SI MUZIKÁLOVÝ MERCH!

V uplynulých dvou letech vznikla k většině našich muzikálových titulů bohatá nabídka upomínkových předmětů – trička, hrníčky, polštářky, placky, zápisníky, ale i takové speciality jako zvláštní edice vína *Dracula* z rodinného vinařství Skoupil nebo jedinečný obraz (či jeho část), který vzniká technikou fyzické malby při každém představení muzikálu *Company*. Všechny předměty jsou ke koupi ve foyer Nové scény nebo v pokladně předprodeje.

SPOLEČNĚ NA JEVIŠTI PŘI MUZIKÁLOVÝCH MATINÉ

V neděli 13. října jsme odstartovali novou éru *Muzikálových matiné*, která po šesti letech změnila formát i místo konání. Místo jediného člena se na každém z nich představí vždy trojice zpěváků, která Vás kromě zpěvu nechá nahlédnout do své práce, zážitků z jeviště i soukromí.

BESEDY S PLZEŇSKÝM BISKUPEM

Po představeních muzikálu *Jesus Christ Superstar* v sobotu 5. října a v neděli 3. listopadu připravilo DJKT pro diváky besedu s plzeňským biskupem Mons. Tomášem Holubem. Zájemci z řad publika s ním mohli diskutovat o názorech na moderní, rockově-muzikálové zpracování slavného biblického příběhu i na naši inscenaci.

1 | scéna „Demarkační čára“ z muzikálu *Kozí válka* (2022)

2 | Pavel Klimenda a Pavel Režný

3 | Pavel Bár, Stanislava Topinková, Fořtová, Eva Staškovičová, Pavel Klimenda

3 | Mons. Tomáš Holub, biskup plzeňský

ŠPALÍČEK a taneční svět Bohuslava Martinů

Bohuslav Martinů / Jiří Pokorný

Choreografie a režie **Jiří Pokorný**, hudební nastudování **Jiří Petrdlík**, režijní spolupráce **Martin Otava**, scéna **Lukáš Kuchinka**, kostýmy **Dana Haklová**
Premiéra 16. listopadu 2024 ve Velkém divadle

Mami Moloniewicz, Afroditi Vasilakopoulou

V sobotu 16. listopadu ožilo Velké divadlo premiérou baletu *Špalíček* významného českého skladatele 20. století Bohuslava Martinů. Hudební nastudování Jiřího Petrdlíka a poetická choreografie Jiřího Pokorného s lehkostí přenesly malé i velké diváky do světa pohádek, lidových her a obyčejů venkovského života. O veselé i dojemné momenty podtržené podmanivou hudbou připomínající krásu české lidové kultury se zasloužil soubor baletu společně s orchestrem opery DJKT, Kajetánem – dětským sborem opery a operními sólisty Andreou Frídovou alternovanou Adélou Skočilovou, Rostislavem Florianem a Tomášem Kořínekem či Richardem Samkem. Do Plzně se nyní *Špalíček* dostal podruhé, a to při příležitosti Roku české hudby.

Balet

Gaëtan Pires

Tomáš Kořínek, Kajetán – dětský sbor opery DJKT

Anna Pokorná

Tomáš Kořínek, Andrea Frídová, Gaëtan Pires, Afroditi Vasilakopoulou, Rostislav Florian

Giacomo Mori, Riccardo Gregolin

Shiori Nirasawa

Riccardo Gregolin

„Jsem více méně introvert,“ říká o sobě legenda plzeňského baletu Jiří Žalud

Osobnost s gloriolou ikony, nestor plzeňského baletu, taneční legenda či přírodní úkaz – všechny tyto obdivné komentáře směřují k jedné jediné osobě, k člověku nesmírně skromnému, pracovitému a lidsky poctivému. K Jiřímu Žaludovi, někdejšímu sólistovi, uměleckému šéfovi a držiteli Ceny Thálie. Před nedávnem oslavil 88. narozeniny a co víc, letos slaví neuvěřitelných 70 let na scéně Divadla J. K. Tyla v Plzni. Někteří žasnou, jiní závidí. I když se známe více než čtvrtstoletí a stejně dlouho spolu sdílíme jeviště, pocituji lehkou nervozitu z rozhovoru s plzeňskou legendou. Není totiž tajemství, že rozhovory s novináři nemá moc v lásce a obzvláště o své osobě mluví velmi nerad. Snad budu mít štěstí, vždyť přece nejsem novinářka. Naše setkání je domluveno ve 3. patře Nového divadla, přichází na minutu přesně, a pokud byste vzhledem k věku čekali nemohoucího staříka, budete velmi překvapeni, když do místnosti rázně vkročí výtečně naladěný, energií sršící muž, který Vás naprosto odzbrojí svojí vitalitou, upřímností a hlavně skromností.

Odmítne kávu i čaj a sotva usedne, malinko se zasní a začne vyprávět.

1. srpna 1954 – to jsem oficiálně nastoupil do angažmá. Bylo mi pouhých sedmnáct let a teprve až za sedm neděl jsem dosáhl plnoletosti. Chystalo se tenkrát představení Jánošík na oslavu SNP. Musela se zkrátit dovolená a nastoupit dříve na sezónu, protože už na konci srpna byla slavnostní premiéra. Zpětně si říkám, že to byl velký risk nechat školy a jít k baletu. Vlastně se ani nedívám, že se na moje rozhodnutí rodiče moc netvářili, ale nebránili mi. Promluvili si s Jiřím Němečkem, tehdejším šéfem i choreografem v jedné

Balet

osobě, kterého si všichni nesmírně vážili a nikdo ho neoslovil jinak než mistře. Ten jim potvrdil, že určité předpoklady mám, tak souhlasili. No, a pak už to se mnou jelo. Tenhle rychlík už nešel zastavit.

Ale vraťte se prosím ještě malinko zpět a zavzpomínejte na své baletní začátky.

Divadlo mne nadchlo okamžitě, už můj první vstup do něj mi byl osudný. Vlastně za to tak trochu mohl můj strýc Karel Tolar, který kromě Plzně působil i v Praze, Bratislavě a Brně, kde byl sólistou baletu a odkud se znal s Jiřím Němečkem. Byl to právě on, kdo mi na jaře 1952 domluvil schůzku v divadelní baletní škole u mistra Němečka a jeho manželky Elvíry. Tak jsem tam šel. Bylo to po Velikonocích, jakože na zkušenou a pak že se uvidí. A ono se mi to líbilo. Třebaže mi oba manželé říkali: „Jiříku, udělej si tu čtyřletou průmyslovku a pak přijď.“ Já je poslechl tak napůl. Začal jsem sice studovat střední školu, ale současně jsem odpoledne navštěvoval baletní školu a co víc, po večerech tančil představení. Kluků bylo málo, takže mě Němeček rovnou nechal tančit třeba polku v Prodané nevěstě nebo tance v operetách, ale i v baletech. Během těch dvou let jsem se naplno zapojil do divadelního provozu, vlastně jsem plnil funkci normálního tanečníka.

A co bylo dál?

No co!? Chudáci partnerky mne tam tahaly sem a tam a napovídaly mi kroky. Litoval jsem všechny okolo. Vždyť já byl vlastně amatér. To už si dneska nikdo nedokáže představit. V dnešní době jsou všichni konzervatoristé, tudíž vystudovaní profici. Já se dostal k baletu pozdě, až v 16 letech. Neustále jsem se snažil všechno doučovat a vstřebávat, hlavně baletní techniku, což znamenalo trénovat, trénovat a zase trénovat. Možná to ale nakonec bylo dobře. Vědomí, že se musím na „študované“ kolegy dotáhnout, mne neustále hnalo vpřed, nutilo tvrdě pracovat a jít do všeho naplno. Balet se nedá „okecat“. Byl jsem v podstatě pořád v divadle, natolik mne očarovalo, že jsem se rozhodl školu opustit. A dál už ten příběh znáte.

Ne tak docela, přidejte nějaké podrobnosti.

Mistr Němeček byl na nás kluky tvrdý. Nesměli jsme prostě nikde polevit. Během dopoledne neexistovalo, že bychom odešli ze sálu a odpočívali. Ani náhodou, pořád se muselo

něco dělat, cvičit, trénovat, zkoušet. Na večerních zkouškách tomu nebylo jinak. Způsob práce Elvíry a Jiřího Němečkových zásadně ovlivnil můj pohled na tanec a divadlo. Troufám si říct, že vedle taneční techniky mi vstúpili i základní principy divadelního „řemesla“, a to se mi vyplatilo mimo jiné i na vojně, kterou jsem absolvoval v Armádním uměleckém souboru. S tímto tělesem jsme hodně cestovali a já tak poznal provoz v řadě českých i slovenských divadel. Mezitím se mistr Němeček přesunul na šéfovský post do Národního divadla v Praze a po vojně mi tam nabídl místo.

Které jste však nepřijal. Co ovlivnilo vaše rozhodnutí?

Logicky jsem si vyhodnotil, že s tím, co umím nebo spíš neumím, nemůžu mezi ta taneční esa. Bylo mi jasné, že bych neměl šanci se uplatnit. A taky jsem tam neměl žádné zázemy. Tak jsem se vrátil domů do Plzně. Dostal první velkou roli – Prince v Popelce a o dva roky později i sólovou smlouvu. Dal jsem se dohromady s taneční kolegyní Helenou Sobkovou, oženil se, dostal od divadla byt a založil rodinu. Oba s manželkou jsme měli dostatek práce. Nebyl důvod odcházet.

Teď už víme, že vaše rozhodnutí bylo správné. Působení na scéně DJKT vám přineslo více než 150 rozmanitých a krásných rolí. Která z nich vám nejvíce přirostla k srdci?

To opravdu nemůžu říct. Ať už to byly velké role či úplně malé roličky, tzv. čurdy, všechny jsem měl rád. Na každé jsem se snažil nějak „podepsat“, vnést něco ze sebe. Konec konců i na malé roli se člověk může vyřadit. Ale hlavně, a to považuji za velice důležité, tancování se musí dělat vždycky naplno, nic nešidit, protože to se okamžitě pozná. Člověk je na jevišti sice sám za sebe, ale je taky součástí celku, je tam s ostatními tanečníky, na to se nesmí nikdy zapomínat. Nikdy není role samostatná produkce, vždy má návaznost. Všechny dílky pomyslné skládačky do sebe musí zapadat, teprve pak to funguje a má to ten správný účinek.

Během své kariéry jste postupně hostoval po celé republice, ale i v zahraničí. Měl jste příležitost tančit v různých žánrech i na různých scénách. Ovšem zcela zvláštní kapitolu tvoří inscenace Libora Vaculíka. Jak se vám spolupracovalo s tímto nekompromisním choreografem?

Velmi dobře. Vždy jsem akceptoval všechny jeho požadavky i připomínky. Pokaždé měl vše dokonale promyšlené, a ať

už to byla Edith, Dáma s kaméliemi, Někdo to rád horké či Slečna Julie, kladl důraz na pravdivost a lidskost, což trochu postrádám v současných produkcích. Jiná věc byla skutečnost, že jsem už byl v důchodu. Proto jsem ho jemně upozornil, že jsem sice ochoten na jevišti udělat téměř cokoli, ale musí si uvědomit, že má před sebou „starýho dědka“ a ten má omezené možnosti. Ne, že by to úplně akceptoval... stále mi nakládal.

Nejvíc vám asi naložil v roli hraběte Charlese v Lady Macbeth. Přece jen už vám bylo 85 let. Nicméně po premiéře před vámi poklekl, poklonil se až k zemi a vzdal vám hold.

Lady Macbeth! To byly nervy!! Zapamatovat si, kterými dveřmi vcházím, kterými vycházím, a hlavně kdy! A ve které jsme zrovna místnosti? Navíc kromě tance i znaková řeč – to byl oříšek! Nakonec jsem se s tím nějak popral a samozřejmě si vážím toho Liborova závěrečného gesta, ale považoval jsem to a stále považuji za zakončení své kariéry.

Dvakrát jste si vyzkoušel post uměleckého šéfa baletu, v letech 1968 a 1992 až 1995, nelákalo vás i posléze předávat své četné zkušenosti nastupující generaci tanečníků anebo vytvářet chorografie?

Ne, choreografie ani učení mne nikdy nelákaly, tyto ambice se mi vyhnuly. Jako šéf jsem samozřejmě zadával tréninky pro baletní soubor, ale pozdější nabídky na asistenta opery či vedení baletní školy jsem odmítl. Pořád se rád chodím dívat na generálky, ale vlastně se snažím od divadla pomalinku odpoutat, aby mi moc nechybělo. Jsem více méně introvert a nevdá mi samota. Stačí mi život v přírodě na chatě obklopené lesem. Vyhovuje mi ta pohoda a volnost. Hlavně nebýt na nikom závislý.

Ještě jedna otázka mne celou dobu svrbí na jazyku. Jaký je váš recept na dlouhověkost a tak skvělou fyzickou i duševní kondici?

Hýbat se, hýbat se, hýbat se! Dostatečně spát, nekouřit a zdravě jíst. Vařím si sám, držím si stále stejnou váhu, jak říká klasik: „Jím, abych žil, nežiji, abych jedl!“ Jakmile přiberu, nežeru. To je můj recept.

Děkuji za rozhovor.

Zuzana Hradilová

s Jarmilou Hruškociovou (Lady Macbeth – 1865, 2022)

s Radkou Fišarovou (Edith – vrabčák z předměstí, 2023)

Balet

ČTYŘI ŘEKY představí práci čtyř choreografů

Jiří Bubeníček / Petr Zuska / Richard Ševčík / Mami Mołoniewicz

Před 10 lety se Plzeň stala evropským hlavním městem kultury. Jako připomínku této události, která přispěla mimo jiné i k postavení Nového divadla, uvede soubor baletu komponovaný taneční večer složený z děl čtyř choreografů – dvou světových s českými kořeny a dvou zahraničních působících u nás. Jiří Bubeníček, celosvětově uznávaný tanečník a choreograf, představí v podání tanečníků ze Semperoper Ballet fascinující *Bolero*. Svě taneční pojetí tohoto dechberoucího díla od Maurice Ravela představil Bubeníček poprvé vloni na prestižním Mezinárodním hudebním festivalu Český Krumlov. Dalším světovým choreografem večera bude bývalý šéf baletu Národního divadla Petr Zuska s více než padesáti inscenacemi pro domácí i zahraniční soubory na svém kontě. Z jeho repertoáru diváci uvidí slavnou Janáčkovu *Sinfoniettu*, kterou Petr Zuska nastuduje přímo s plzeňským baletem. Vedle těchto choreografických hvězd uvede svou práci i dlouholetý sólista baletu Richard Ševčík. Zkušený choreograf původem ze Slovenska při této příležitosti roztančí známý příběh o chlapci Krabatovi, jenž si musí zvolit mezi temnou mocí a láskou. Čtveřici uzavírá sólistka z Japonska Mami Mołoniewicz. Její choreografie divákům ukáže, jak křehká může být hranice mezi snem a realitou. Komponovaný taneční večer *Čtyři řeky* se odehraje 31. ledna na Nové scéně, vstupenky jsou v prodeji. Tento večer slibuje působivé výkony, silné emoce a setkání různých tanečních jazyků. Akce se koná pod záštitou radní města Plzeň pro oblast kultury a památkové péče Elišky Bartákové.

ČERTOVA STĚNA se vrátila po dlouhých dvaceti sedmi letech

Bedřich Smetana

Libreto **Eliška Krásnohorská**, hudební nastudování **Jiří Štrunc**, režie **Jiří Nekvasil**, režijní nastudování plzeňského uvedení **Jiří Nekvasil** a **Josef Doležal**, scéna **David Bazika**, kostýmy **Marta Roszkopfová**
Premiéra 19. října 2024 ve Velkém divadle

dámy sboru opery DJKT

„... právě Smetanovo dílo skýtá možnost dostat operu k široké divácké veřejnosti. Jeho hudba je srozumitelná a emotivní, zároveň však programně evoluční a vrcholně prokomponovaná, jeho témata jsou nadčasová.“

„Domácí operní orchestr pod vedením Jiřího Štrunce naplňuje bohatost Smetanova vrcholného romantismu, jemuž až křišťalová akustika Velkého divadla, podchycující i ten nejjemnější zvuk harfy, více než sluší. Odhodlané a precizní pěvecké provedení sólistů svědčí o poctivosti, s jakou ke Smetanovým postavám při přípravě přistupují (velmi lidský Jiří Hájek v roli pana Voka nebo přirozený Tomáš Kořínek v roli hradního Michálka).“

Albert Pechmann, KLASIKAPLUS.CZ, 2. listopadu 2024

Opera

Livia Obručník Vénosová

Jiří Hájek

Jan Hnyk, Martin Bárta, Jiří Sulženko

Helena Kalambová, Tomáš Kořínek

Radka Sehnoutková, Richard Samek

Se Soňou Godarskou o horách, Cenách Thálie a její kariéře

Pozorní operní fanoušci si jistě všimli, že od konce předminulé sezóny se v obsazení začalo objevovat jméno slovenské sopranistky Soni Godarské. Úspěšná pěvkyně se plzeňskému publiku poprvé představila v operetě Leonarda Bernsteina *Candide*, následovala marnivá *Manon* ve stejnojmenné Massenetově opeře a titulní role v opeře Bohuslava Martinů *Julietta aneb Snář*. Právě za svůj podmanivý výkon v *Manon* získala letos prestižní divadelní Cenu Thálie, její jméno se v letošních nominacích objevilo ale dvakrát, porotu totiž zaujala také v operetě *Candide*. Na konci sezóny se na Soňu můžeme těšit v titulní roli operety Franze Lehára *Giuditta*.

O víkendu proběhlo slavnostní udílení Cen Thálie, ze kterého jste si jednu skleněnou vázu za nejlepší výkon uplynulého roku odnesla. Jaké jste měla pocity během slavnostního vyhlášení?

Přiznám se, že jsem už samotnou nominaci brala jako svoje vítězství. A ač to zní jako fráze, vůbec jsem to nečekala. Víte, mně k žádné roli nedopomohla agentura nebo manažer. Vše jsem získala vlastním úsilím a tvrdou prací. Celá moje rodina je nesmírně racionální a stojíme nohama pevně na zemi, takže jsem byla připravena spíše na variantu, že to nevyjde. Bylo však úsměvné, že když přišla na řadu naše kategorie, všichni mí kolegové začali najednou pokašlávat. Já samozřejmě taky. Najednou jsme si uvědomili, že možná půjdeme na pódium, kde budeme muset něco říct, ale ty protivné hlasy se nám hrnuly do krku, přesně tak, jako se to někdy děje předtím, než jdeme zpívat na jeviště. V myslí jsem měla jen jednu větu – ať to můj tatínek nahoře zařídí, jak nejlíp uzná za vhodné, nechávám to teď v jeho rukou. Když vyslovili moje jméno, srdce mi opravdu vystřelilo do vesmíru. Snad jsem ještě nezažila tak obrovský pocit štěstí a hrdosti na sebe sama. Byl to večer, na který určitě nezapomenu.

Kromě toho, že jste získala Cenu Thálie za *Manon*, se vaše jméno objevilo i v nominacích v oboru muzikál a opereta.

Opera

Soňa Godarská a páni baletu (*Candide*, 2022)

Tohle se nestává často, aby nějaké jméno figurovalo v jednom ročníku dvakrát...

Přiznám se, že jsem historii nominací nestudovala, ale když mi pak přišel e-mail, že mám i širší nominaci za roli Cunegonde, bylo to to první, co mě napadlo. Jestli vlastně někdo získal dvě nominace v jednom ročníku. Bylo by hezké to zjistit. Třeba jsem právě já ta první.

V Plzni vás tedy diváci mohou vidět jako marnivou *Manon*, snovou *Juliettu* i *Cunegonu* v *Bernsteinově operetě Candide*. Která z těchto rolí je vám nejbližší?

Hmm... to je opravdu těžká otázka. Protože každá role mi dává jiný prostor. Role *Manon* nabízí obrovský charakterový oblouk, který začíná mladinkou dívkou a končí umírající *Manon* v deportaci. Hudební plocha je obrovská a já jsem na pódium nonstop skoro dvě a půl hodiny. Za tu dobu je možné se proměnit a vystavět charakter role daleko snáz. Režie pana Jiřího Nekvasila je dokonalá a já mám v každém pohybu jasno, proč ho dělám. Je to pro umělce velká úleva, když má roli zažitou a může pak s každým představením prohlubovat charakter a pěvecky se zdokonalovat, protože mu to dovoluje volnost těla a jak herecká, tak hudební jistota. *Cunegonde* má daleko menší plochu a objevuje se v podstatě ve třech obrazech, během kterých musíte velmi přesně ukázat měnící se charakter role. A ještě k tomu je tam velmi exponované zpívání spojeno s decentní, ale přesto velmi přesnou taneční choreografií Martina Šintáka, kterou tančím spolu s kolegy

z baletu. Musím se přiznat, že mým snem je na jevišti daleko víc využívat v rámci zpívání i své pohybové schopnosti, protože jako malá jsem cvičila gymnastiku a miluji tanec. No a *Julietta*? To je teda kalibr. Nikdy nezapomenu na slova režiséra Martina Otavy, který když mi chtěl vysvětlit podstatu *Julietty*, řekl: „Kudlanka.“ Bylo mi pak vše jasné. Miluji, když předvádí, jak by si danou situaci představoval. Je to nesmírně inspirující a to, s jakou hereckou přesností vystihne ztvárnění, je neskutečné. Přiznám se, že *Julietta* je jedna z nejtěžších rolí, které jsem doteď zpívala. Poznat dílo Bohuslava Martinů je nesmírně obohacující a po tom celém velmi náročném zkouškovém procesu až s odstupem času dokážu vnímat tu nádhernou hudbu. Na druhé straně, když se objevím na pódium, tak se občas cítím jako Alenka v říši divů, protože hudební zpracování je pro všechny tak náročné, že když dojdeme ke zdárnému závěru, cítím hluboký obdiv ke všem kolegům. Touto cestou chci poděkovat šéfdirigentovi Jiřímu Štruncovi, že i přes všechny naše malé přešlapy, zachovává absolutní klid a je naší obrovskou podporou. Pod jeho vedením dokáže orchestr interpretovat dílo Bohuslava Martinů s obdivem.

Ve vašem repertoáru je mnoho krásných rolí, máte četné zkušenosti i ze zahraničí. Na kterou příležitost vzpomínáte nejraději?

Nejvíce vzpomínám na koncerty na Mallorce. Když mě poprvé pozvali, byla to obrovská euforie. A pak samotné koncerty

každý den v jiném městě, to byl obrovský zážitek. Zpívala jsem i ve vysokých horách, kam přivezli dokonce i křídlo. Měla jsem strach, že bez ozvučení nebude nic slyšet. Ale když jsem zazpívala první tóny árie Traviaty E strano... a dostala jsem ozvěnu z hor. To byl nádherný moment. Jako rodačka z Popradu, který je branou do Vysokých Tater, jsem měla pocit, že je všechno tak, jak má být. Byl to opravdu kouzelný moment. Pak ráda vzpomínám na roli Paminy, se kterou jsem debutovala v Holandsku, Německu a Belgii. Zpívat Paminu v Německu je opravdu velký závazek, ale měla jsem velký úspěch.

Já o vás vím, že jste studovala Vysokou školu chemicko-technickou v Praze. Až potom jste se rozhodla studovat operní zpěv na konzervatoři. Původnímu oboru se tedy už asi nevěnujete...

Věnuji, už 14 let pracuji v korporátní společnosti na oddělení informačních technologií pro sedm zemí EU.

Neumím si představit, jak to všechno stíháte. Jak vypadá váš běžný den?

V pracovním zápřahu jsem skoro sedmáct hodin denně. V divadle se zkouší ráno i večer. Zkoušky začínají o půl desáté, ale já už od sedmi hodin ráno sedím u počítače, abych udělala a odeslala vše, co je nutné. Do jedné jsem na zkoušce. Mezi dopolední a večerní zkouškou či představením letím na ubytovnu nebo do šatny, kde mě čeká další práce nebo on-line schůzky. V pět v šest hodin se vracím zpátky do

vizuál k plánované operetě Giuditta

Luciano Mastro a Soňa Godarská v Manon

divadla, večerní zkoušky jsou dlouhé jako představení, takže do nějakých devíti desíti hodin. Pak mě čeká eventuálně cesta buď do Prahy, nebo spím někde na ubytovně. Ale já si nestěžuji. Je to obrovský benefit, který v životě mám. A musím se přiznat, že mě obě práce moc baví a vytváří balanc.

Snad máte čas si i někdy oddechnout, kde nebo při čem si nejlépe odpočínáte?

Jednoznačně u sportu. Miluji zimu a běžky. Ani nevíte, jak já se těším na první vložky. Běžky a skialpy jsou mé hlavní aktivity v zimě a když mohu, ráda vycestuji na běžky do Norska do Sjusjøen a na skialpy do Tromsø. Tam člověk vidí neskutečné scenerie. Před dvěma lety jsem byla na běžkách v Laponsku, kde jsem ujela 100 kilometrů a kde byla k vidění jeden večer i polární záře. Také mám moc ráda horské kolo a běh. Miluji kopce. Asi proto, že jsem z Vysokých Tater. Návštěva moji mamky v Popradě je vždy spojená s výběhem na Sliezsky dom, kde si dám kávu, a pak zase běžím dolů. Nebo ráda vyrážím na túru na nějaký horský štít. Ráda sportuji se svojí sestrou, která je mým velkým vzorem, ale také super partákem na cestách a při sportu.

Děkuji za rozhovor.

-md-

Celý rozhovor najdete na djkt.eu

Opera

IVO KAHÁNEK BUDE HLAVNÍM HOSTEM LETOŠNÍHO STEINWAY GALA

Klavír Steinway, nejlepší nástroj svého druhu v celém regionu, rozezvučí 15. února 2025 mistrovské prsty výjimečného českého sólového pianisty Iva Kahánka. Tento host světových pódii se plzeňskému publiku představí ve dvou vrcholných dílech francouzské hudby 20. století, *Koncertu G dur pro klavír a orchestr* a *Koncertu pro levou ruku a orchestr* francouzského impresionisty Maurice Ravela za doprovodu orchestru opery DJKT a pod taktovkou šéfa opery Jiřího Petrdlíka.

CO JE TO STEINWAY?

Koncertní křídla značky Steinway & Sons patří mezi nejvýše ceněné nástroje svého druhu na světě. Značku založil v New Yorku roku 1853 německý výrobce pian Heinrich Engelhard Steinweg a záhy se stala synonymem vysoké kvality a pokroku v oblasti klavírní mechaniky. Na klavíry značky Steinway hráli od poloviny 19. století takoví velikáni klavírní hry jako Anton Rubinstein, Sergej Rachmaninov nebo Vladimír Horowitz. I dnešní hvězdní pianisti Lang Lang nebo Jevgenij Kissin upřednostňují právě tyto nástroje. Klavíry Steinway jsou pro svůj bohatý a barevný zvuk vhodné zejména pro hru s orchestrem. Právě tak se představí i náš divadelní Steinway 15. února na koncertě *Steinway gala*, v němž orchestr opery DJKT doprovodí světově renomovaného českého klavíristu Iva Kahánka. Právě on byl jako jediný český koncertní pianista v roce 2019 vybrán společností Steinway do zajímavého projektu s názvem Spirio. Jedná se o špičková samohrající křídla, která reprodukuje výkony předních světových klavíristů jako Lang Lang, Yuja Wang nebo dříve třeba Duke Ellington.

Maxim Averkiev

OPERNÍ MATINÉ PŘEDSTAVUJE LETOŠNÍ TÉMATA

Letošní cyklus *Operních matiné* započne mimořádný program, v němž sbor a sólisté opery seznámí diváky se zcela zapomenutými díly Bedřicha Smetany a jeho současníků. Českou, ale i anglickou hudbu uslyší diváci i na lednovém matiné, které bude ve znamení inspirace folklorem. V březnu představí Dana Suchanová, Ivana Veberová a jejich hosté francouzskou hudbu pro harfu a závěrečné, dubnové, matiné bude patřit vídeňským klasikům i současné hudbě v podání Sojkova kvarteta. Vstupenky můžete zakoupit na jednotlivá matiné i na všechny zbývající termíny najednou formou předplatného.

V KATEDRÁLE ZAZNĚLA REJCHOVA MŠE ZA ZEMŘELÉ

Letošní koncert souboru opery v katedrále sv. Bartoloměje přinesl unikátní možnost seznámit se s polozapomenutým klenotem české duchovní hudby, který v poslední době ožívá i na mezinárodních pódii. *Rekvie* Antonína Rejchy zaznělo 27. října pod taktovkou šéfa opery Jiřího Petrdlíka v podání sboru a orchestru opery DJKT, sboru Vox Pragae a sólistů – Ivany Veberové, Jany Piorecké, Tomáše Kořínka a Andrije Charlamova. V Plzni bylo uvedeno poprvé, a to v rámci Roku české hudby 2024.

Nové divadlo v Plzni, otevřené v roce 2014, patří mezi nejmodernější divadelní budovy v České republice a je unikátní svým technickým vybavením, které odpovídá nejvyšším mezinárodním standardům. Díky tomu nabízí zcela nové možnosti jak inscenování, tak diváckého zážitku. V budově se nachází dvě scény – Nová scéna pro 461 diváků a Malá scéna s variabilním hledištěm pro až 120 diváků.

Architektonický koncept Nového divadla vytvořil Vladimír Kružík ze společnosti Helika na základě původního návrhu portugalské architektonické kanceláře Contemporânea Lda. Dominantou budovy je unikátní předsazená fasáda z litého betonu vážící více než sto tun. V době svého vzniku se jednalo o největší jednodílnou betonovou skulpturu u nás, příprava k betonáži trvala 50 dní a betonovalo se nepřetržitě 43 hodin. Na výrobu fasády byl tak jeden pokus.

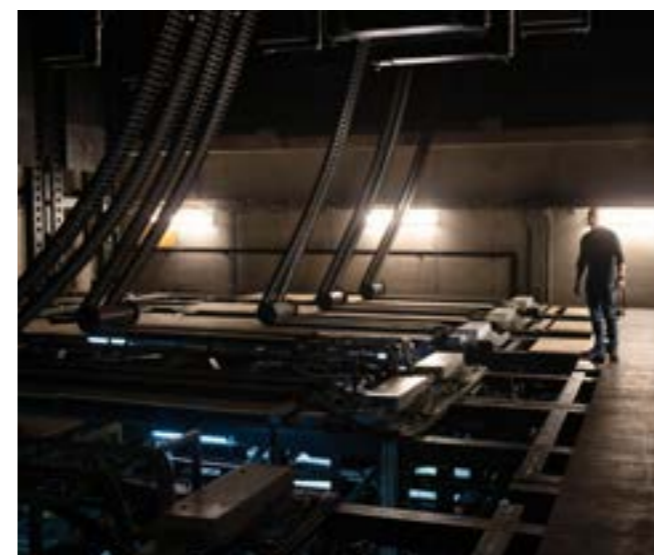

Hrajeme, tančíme a zpíváme už 10 LET V NOVÉM

Od léta 2022 se Nová scéna pyšní unikátním zvukovým systémem, který obsahuje elektroakustický řetězec umělého dozvuku Ambiance renomované francouzské značky L-Acoustics. Tato první takto komplexní instalace na světě spojuje několik jednotlivých systémů dohromady. Systém na úpravu prostorové akustiky se skládá z reproduktorů osazených na stěnách a stropě a sítě mikrofonů instalovaných po celé ploše stropu hlediště. Hyperrealistický zvuk je zajištěn množstvím reproduktorů umístěných po celé šířce jevištního portálu. Mozkem celého systému je L-ISA procesor, ve kterém jsou implementovány všechny algoritmy.

Nové divadlo bylo slavnostně otevřeno 2. září 2014 *Prodanou nevěstou*, kterou tehdy v přímém přenosu přenášela Česká televize. První kulaté výroční fungování nové budovy si DJKT připomnělo komponovaným galavečerem *10 let v Novém*, na kterém zazněly ukázky z nejlepších a nejoblíbenějších inscenací desetiletého repertoáru i improvizovaný skeč na téma nového divadla. V rolích moderátorů se vedle ředitele DJKT Martina Otavy představili šéfové jednotlivých uměleckých souborů – Apolena Veldová, Jiří Petrdlík, Lumír Olšovský a Jiří Pokorný. Slavnostní večer společně s ředitelem divadla zahájila také radní města Plzeň pro oblast kultury a památkové péče Eliška Bartáková a někdejší náměstkyně primátora Marcela Hollerová. Diváci dostali na památku, stejně jako první diváci 1. září 2014 na předpremiéře *Prodané nevěsty*, pamětní vstupenku.

technické zázemí pod jevištěm Novém scény

Quo vadis (2022)

Konstrukce samotného jeviště Nové scény je postavena z 650 tun železa a jeho hlavní část měří 12 × 16 metrů. Sofistikovaný systém se skládá z kazetové jevištní točny, která se může pohybovat směrem k hledišti i od něj, 8 velkých stolů, z nichž každý nese 3 menší, jež se mohou nezávisle na sobě pohybovat nahoru i dolů, a dokonce se i naklánět až o 10 %, a 5 bočních vozů, na kterých například během muzikálu *Kozí válka* přijíždí na jeviště celý orchestr. Jevištní stoly se dokáží zvednout do výšky 3,3 metru a ponořit se do hloubky 5 a půl metru, výšku jednoho metru dokáží zdolat za méně než dvě sekundy, boční stoly přejedou na hlavní jeviště za necelou minutu a půl. Hlavní soustava jevištních stolů je poháněna hydraulicky v kombinaci se stlačeným dusíkem. Nespornou výhodou je mimo jiné velice nízká hlasitost.

JOSEF SCHINABEK

S lítostí oznamujeme, že nás ve věku nedožitých 85 let navždy opustil bývalý dlouholetý mistr zvuku Josef Schinabek, který vždy dokázal výborně skloubit technickou znalost s citem pro umělecké potřeby a specifika divadelního provozu. Zvukovou technologii považoval především za nástroj, který má divadlu sloužit. Neustále se vzdělával a držel krok s technologickým vývojem. O své znalosti se vždy podělil a můžeme ho považovat za „učitele“ dalších generací zvukařů. Za významný přínos v oboru a dlouholetou profesionální činnost obdržel v roce 2020 Cenu Vendelína Budíla. Jak na něj vzpomíná rekvizitář Velkého divadla Vladimír Pelech: „Josef Schinabek byl mistrem zvuku s velkým M a v srdcích kolegů zůstává jako člověk skromný, čestný a spravedlivý.“

LIBOR ZAVISLAN

Třetí smutná zpráva nás zasáhla koncem října, kdy ve věku 67 let zemřel Libor Zavislan. S divadlem se poprvé setkal v Ostravě, kde pracoval jako kulisák, první angažmá ale získal v Opavě jako tanečník. „Chtěl jsem dělat činohru, ale měli nedostatek baletáků, tak jsem to zkusil. V jednadvaceti letech a bez jakékoli průpravy! Za tři měsíce už jsem tančil v úspěšné premiéře Slovanových tanců... Byla to obrovská drzost, ale vyšlo to,“ vzpomínal Libor Zavislan v jednom rozhovoru. Z Opavy přešel přes Plzeň do Brna, kde nejdřív nastoupil do baletu opery, později se stal členem operetního souboru, kde získal svou první operetní roli. V roce 2004 přišel do Plzně, diváci ho za pět let zdejšího působení mohli vidět například v muzikálech *Zpívání v dešti*, *Koločava*, *Muž z kraje La Mancha*, *Řek Zorba*, *Uličnice* nebo ve dvou velkých operetních titulech – náročné úloze Generála v *Pirátech z Penzace* či v roli Johna Styxe v *Orfeovi v podsvětí*.

PAVEL MACH

S hlubokým zármutkem oznamujeme, že nás jen měsíc po odchodu do očekávaného důchodu navždy opustil dlouholetý člen baletního souboru a později rekvizitář Velkého divadla Pavel Mach, který zasvětil umění a divadlu celý svůj život. Pavel Mach nastoupil do angažmá v roce 1982 a během své aktivní dvacetileté taneční kariéry vytvořil na plzeňských jevištích řadu rolí v baletech, operách, operetách i muzikálech. Po jejím skončení zůstal ve světě divadla a své zkušenosti přenesl do další etapy svého profesního života, kdy se po dobu dvou desetiletí věnoval práci rekvizitáře a nadále přispíval svým umem k jedinečné atmosféře každého představení. Přestože už nebyl aktivním tanečníkem, mohli ho diváci vidat i nadále na jevišti. Z posledních rolí připomeňme *Věvodu v Romeovi a Julii* (2015), *Otce v Popelce* (2013) či *Krále Andrého v Raymondě* (2011).

OSTRAVA PŘIVEZE TŘI OPERY BEDŘICHA SMETANY

Ve třech dnech si můžete vychutnat hned tři opery Bedřicha Smetany a pomyslně tak s námi uzavřít Rok české hudby. Během lednového epilogu totiž ve Velkém divadle zazní *Braniboři v Čechách*, *Dvě vdovy* a *Tajemství* v podání opery Národního divadla moravskoslezského v Ostravě. Nenechte si ujít tuto jedinečnou příležitost, připomeňte si tohoto jubilujícího génia české hudby a završte s námi uvedení kompletního cyklu všech Smetanových oper. Vstupenky můžete zakoupit na jednotlivá představení i ve formě výhodnějšího balíčku.

MĚSTEM PROŠEL PRŮVOD VENDELÍN

V úterý 3. září se uskutečnil 9. ročník populárního Průvodu Vendelín. Letošním Vendelínem Budilem se stal muzikálový herec a zpěvák Roman Krebs. Průvod vyšel tradičně v 16.00 z Mlýnské strouhy a došel k Velkému divadlu, kde byl pro velké i malé diváky nachystaný asi hodinový program. Průvodu se zúčastnil i primátor Roman Zarzycký a radní Eliška Bartáková.

DO PLZEŇSKÉHO SALÓNU SE PROMÍTNE ROK ČESKÉ HUDBY

Plzeňský salón je pravidelná, prestižní prezentace plzeňských a regionálních umělců, v jejichž dílech se obvykle odráží jejich vztah k městu Plzni, regionu i dění ve společnosti. Téma letošního Plzeňského salónu zní „hudební reminiscence“. Vystavená díla zúčastněných umělců reagují na probíhající Rok české hudby a volně odrážejí letošní významná hudební výročí. Výtvarná díla zahrnují obory malba, kresba, grafika, sochařství a užité umění, textilní tvorba, knižní vazba, keramika, šperk, fotografie aj. Plzeňský salón pořádá DJKT a Unie výtvarných umělců Plzeň. Slavnostní vernisáž proběhne 27. listopadu v 18.00 ve foyer Nové scény, výstavu je možné zhlédnout do 2. února 2025 vždy hodinu před představením.

- 1 | Uličnice (2008)
- 2 | Romeo a Julie (2015)
- 3 | Braniboři v Čechách (2024)
- 4 | Dvě vdovy (2022)
- 5 | Tajemství (2017)
- 6 | Roman Krebs, Eliška Bartáková, Martin Otava
- 7 | Vojtěch Frank
- 8 | Andronika Tarkošová
- 9 | Jiří Pokorný, Lumír Olšovský, Apolena Veldová, Roman Zarzycký, Jiří Petrdlík, Martin Otava a dámy baletu

DRACULA zakusil kouzlo vědy

Martin Holec jako Profesor v muzikálu Dracula (2024)

Kristýna Nová, vedoucí programového oddělení Techmanie

Stoupající dým z věder, přeměna vody ve víno nebo také samovolné vzplanutí profesorových ingrediencí, to je jen zlomek pokusů z chemické laboratoře Techmania Science Center, která svými experimenty zpestřuje muzikál *Dracula*. Ve spolupráci s režisérem Lumírem Olšovským připravila jednotlivé efekty vedoucí programového oddělení Techmanie Kristýna Nová, která je zároveň vystudovaná chemička.

Vzhledem k povaze využívaných látek se i Kristýna stala součástí představení a pravidelně v zákulisí dohlíží na to, aby vše probíhalo správně, efektně a hlavně bezpečně. U některých látek navíc hraje významnou roli reakční doba, tedy čas, kdy dochází ke kýženému efektu, proto je

klíčové správné načasování. Není tedy divu, že tentokrát má *Dracula* ve svém týmu i chemičku.

Pokud diváci, stejně jako *Dracula*, podlehnou kouzlu vědy a rádi by si některé z chemických experimentů vyzkoušeli na vlastní kůži, mohou navštívit Techmania Science Center. V bývalé výrobní hale Škodových závodů je na více než 10 000 čtverečních metrech připraveno několik stovek interaktivních exponátů, které ukazují zábavnou tvář vědy. V pravidelném programu jsou také připraveny vědecké show, kde se návštěvníci mimo jiné setkají s experimenty, které dokreslují napínavou atmosféru příběhu lásky a nesmrtelnosti ve zmíněném muzikálu.

inzerce

Darujte RADOST!

Vánoce jsou obdobím, kdy hledáme pro své blízké něco skutečně výjimečného – něco, co nezapadne mezi běžné dárky, ale zůstane v paměti po dlouhá léta. Právě takovým dárkem je náš exkluzivní vánoční balíček, který v sobě snoubí kouzlo divadelní atmosféry, uměleckého zážitku i nezapomenutelných emocí.

Letos můžete vybírat z pěti balíčků

Tříkrát Smetana – epilog Roku české hudby

Braniboři v Čechách	4. ledna 2025
Tajemství	5. ledna 2025
Dvě vdovy	6. ledna 2025

Slavné příběhy (VB 1)

Malý princ	13. února 2025
Richard III.	2. dubna 2025
Dracula	11. dubna 2025

Mistrovská zábava (VB 2)

Klec bláznů	6. března 2025
La clemenza di Tito	10. dubna 2025
Maškaráda	20. května 2025

Velké zážitky na Malé scéně (VB 3)

Králičí nora	28. února 2025
Geiko	22. dubna 2025
Faraonova kletba	3. května 2025

Pro každého něco (VB 4)

Louskáček	11. února 2025
Figarova svatba	19. dubna 2025
Trubadúr	7. dubna 2025

Balíčky za výhodnou cenu můžete zakoupit v pokladně předprodeje, on-line na webu divadla nebo v síti Plzeňská vstupenka.

Oddělení prodeje a služeb – PŘEDPLATNÉ

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 444
e-mail: predplatne@djkt.eu

Pokladna předprodeje – VSTUPENKY

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 190
e-mail: vstupenky@djkt.eu

Divadelní pokladny

(otevřené vždy hodinu před začátkem představení)

Velké divadlo Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 128

Nová scéna Palackého náměstí 30, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 059

Malá scéna Palackého náměstí 30, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 439

Výhodné balíčky

Program DJKT

Julius Zeyer / Josef Suk

RADÚZ A MAHULENA

Už jen pětkrát si můžete vychutnat romantický příběh, kde slovo ožívá v tónech a hudba vypráví o lásce, jež překoná svůj osud.

Režie Štěpán Pácl | Hudební nastudování Jiří Petrdlík
Derniéra 31. května ve Velkém divadle

Kulturní Plzeň

MINISTERSTVO
KULTURY

PLZEŇSKÝ KRAJ

Vydalo Divadlo J. K. Tyla, příspěvková organizace, zřizovatel město Plzeň, za finanční podpory MK ČR a Plzeňského kraje.